

Lumea protestantă a venit să bată la ușa Bisericii Adventiste cu o invitație clară: Primiți mâna întinsă a părtășiei cu bisericile creștine, sau doriți să rămâneți un cult necreștin? Cu alte cuvinte, „Vă întoarceți în Egipt, sau continuați să vă învățați singuri prin pustie?”

Cu câteva luni înainte de sesiunea din 1950 și protestul Wieland-Short (28 noiembrie 1949), fratele Tobias E. Unruh, președintele Conferinței Pensilvania de Est, îi scria o scrisoare de recunoștință lui Donald Grey Barnhouse. Barnhouse era redactorul șef al faimoasei reviste *Eternity*. Unruh ascultase la radio o predică a acestuia despre neprihănirea prin credință, și fusese încântat. Când a primit scrisoarea, Barnhouse a fost foarte uimit. Cum este posibil ca un lider adventist să aprecieze teologia Babilonului despre neprihănirea prin credință? A discutat cu Walter Martin, un tânăr colaborator al lui și apologet creștin, care tocmai pregătea pentru publicare un volum numit *The Rise of the Cults*. Nu ar fi interesant să aibă o întâlnire cu liderii adventiști, spre a verifica eticheta de cult necreștin pe care le-o puseseră ei?

Între timp, Barnhouse a publicat în *Eternity* un articol despre adventiști, în care analiza teologia cărții *Calea către Hristos*, despre care spunea că „este falsă în toate aspectele,” că susține „jumătăți de adevăr și erori satanice,” și că „atâta accent pe dragostea lui Dumnezeu pentru oameni nerenăscuți miroase a universalism” (Barnhouse, “Spiritual Discernment, or How to Read Religious Books,” *Eternity*, June 1950).

În 1955, șeful comitetului pentru revizuirea ediției Scofield Reference Bible a publicat în *Our Hope Magazine* un articol în care declara că adventiștii „neagă divinitatea lui Hristos” și că „batjocoresc Persoana și lucrarea lui Hristos.” Conferința Generală a răspuns imediat prin fratele Froom, respingând acuzațiile și aducând argumente din literatura adventistă că lucrurile nu stau așa.

Walter Martin i-a scris fratelui Unruh, întrebând dacă se poate organiza o întâlnire cu liderii adventiști de la Washington. Invitația a fost acceptată. Grupul de contact cu evanghelicii a fost alcătuit din frații Tobias Unruh, LeRoy Froom și Walter Read, secretar de câmp al Conferinței Generale și renumit lingvist biblic. Li s-a alăturat puțin mai târziu Roy Allan Anderson, redactor la *Ministry*. Ei considerau că acesta este un moment de mare oportunitate, o ocazie nesperată de a îmbunătăți imaginea adventistă în lumea protestantă.

Nu dorim să intrăm în detaliile teologice ale acestor discuții acum. Doar ținem să subliniem pe scurt subiectele în controversă și cum au fost ele clarificate. Evanghelicii contestau doctrina sanctuarului, concepția noastră despre natura lui Hristos și sectarismul extrem, adică pretenția că am fi rămășița poporului lui Dumnezeu. De asemenea, ei susțineau că folosirea abuzivă a scrierilor lui Ellen White, mai ales în chestiuni de teologie, ne obligă să rămânem un cult necreștin. Doar cultele, spuneau ei, au un profet.

Liderii adventiști au făcut tot ce le-a stat în putere spre a dezminți că acelea erau doctrine acceptate de denominațiune. Nu știm cum au făcut ei acest lucru, dar știm cum

au perceput evanghelicii efortul lor. Martin și Barnhouse au trebuit să recunoască faptul că adventiștii sunt creștini autentici, chiar dacă au unele specialități mai neortodoxe.

Barnhouse descrie poziția liderilor adventiști într-un articol publicat în timpul negocierilor. Se aflau toți la reședința lui, și discutau doctrinele adventiste. Walter Martin le-a spus că la librăria adventistă din localitate există cărți care contrazic poziția pe care delegații adventiști o susțin acolo. Iată cum descrie Barnhouse momentul în articolul publicat în *Eternity*:

„Delegații adventiști au trimis să aducă acea carte, și au descoperit că domnul Martin are dreptate. Au adus imediat acest fapt în atenția conducătorilor Conferinței Generale, pentru ca situația să poată fi remediată, iar publicațiile de acel gen să fie corectate. Aceeași procedură s-a repetat cu privire la subiectul naturii umane a lui Hristos – despre care majoritatea denominațiunii a susținut dintotdeauna că a fost fără păcat, sfântă – regretând fără ezitare faptul că anumiți scriitori de-ai lor au publicat ocazional concepții opuse, total respinse de biserică în ansamblu. Ei i-au explicat domnului Martin că în rândurile lor au existat mereu anumiți membri „cu vederi extremiste,” întocmai precum fiecare segment al creștinismului își are proprii lui lunatici iresponsabili.”

Ce nu știau Barnhouse și Martin, atunci, era că „lunaticii iresponsabili” constituiau marea majoritate a teologilor, administratorilor și pastorilor adventiști. Urmau să afle ulterior.

La sfârșitul negocierilor s-a convenit ca Biserica Adventistă să publice o lucrare în care să clarifice pozițiile teologice la acele subiecte, iar Walter Martin să publice o lucrare în care să susțină că adventismul nu este un cult necreștin. Așa s-a și întâmplat. Conferința Generală a publicat *Questions on Doctrine*, (Întrebări asupra doctrinei), iar Martin a publicat *The Truth About Seventh-day Adventism* (Adevărul despre adventismul de ziua a șaptea).

Questions on Doctrine a fost publicată, iar primul efect a fost că Biserica Adventistă a scăpat de eticheta de cult necreștin. A fost primită în rândul bisericilor protestante, și invitată să ducă alături de ele evanghelia până la marginile pământului. Dar au mai fost și alte efecte, despre care vom vorbi în episoadele următoare.
